

ANDREA KALIVODOVÁ

ZPÍVÁ NA TŘI STA PROCENT

Přestože ve svých osmadvaceti letech má největší rozpuk kariéry teprve před sebou, už nyní je tato mezzosopranistka sólistkou Státní opery Praha. Mezi její role patří Třetí dáma v Mozartově Kouzelné flétně, Suzuki v Pucciniho Madamma Butterfly, Fena ve Verdiho Nabuccovi, Inez v Il Trovatore, Maddalena v Rigolettovi, Alisa v Lucii di Lammermoor či Ježibaba v Dvořákově Rusalce. Je talentovaná, dynamická, sebevědomá. Její živé oči neklidně těkají po místnosti, dělá rozmáchlá gesta a pořád se směje. Oslňuje nezdolným optimismem. Typický Střelec. Svým naturelem patří do rodu velkých operních div – fatálních žen, jako byly Ema Destinová a Maria Callas, která byla ostatně narozena také ve znamení Střelce.

Věříte na horoskopy?

Jsem přesvědčena, že je něco mezi nebem a zemí. Člověk se tomu ale nesmí poddávat, musí ke všemu přistupovat pozitivně. Nejdůležitější je stejně naše intuice. Mám jednu přítelkyni u nás na Moravě, která vykládá karty a zabývá se trochu i lidovým léčitelstvím, a hlavně má selský rozum. Dokázala mi hodně poradit a předpověděla mi spoustu věcí – mimo jiné i to, že centrum mojí kariéry bude vždycky v Praze. A vidíte, už čtvrtý rok působím jako sólistka Státní opery.

Jak se to přihodí, že holka z rodiny zdravotníka a podnikatele stane na prknech naší první operní scény?

Od dětství mi bylo jasné, že budu zpívat. Nikdy jsem nezapochybovala, že bych dělala něco jiného. Nastoupila jsem v Brně na konzervatoř, kde byl jenom klasický zpěv. Odtamtud jsem postoupila na HAMU do Prahy. Moje první představení ve Státní opeře bylo Bušení do železné opony, což byla supermoderní opera, která se odehrávala před železnou oponou. Na základě této zkušenosti

mě pozvali na předzpívání, začala jsem tu hostovat a před čtyřmi lety jsem nastoupila do angažmá.

Opera není zrovna hudebním stylem vaší generace. To jste v pubertě netíhla spíš k popu nebo rocku?

No to jsem tíhla! Samozřejmě. A pořád tíhnu. Když se zrovna neučím roli, poslouchám ráda Hapku a Horáčka, Dana Bárta, Hanu Hegerovou, Richarda Müllera, Janu Kirchner... Když vás ale něco silně zasáhne, tak za tím jdete – ten pocit určitě znáte. Mně konzervatoř strašně lezla na nervy. Učitelka nám nosila Hukvaldskou lidovou poezii v písničkách: „Bůh Vám zaplať, moje mamičko stará...“, ale já byla šestnáctiletá holka, se kterou mlátily hormony... Ve třetím ročníku jsem se ale zamilovala a začala jsem hudbu a umění daleko víc vnímat. Jednou jsem si na hodinu donesla Händelovu árii, takový krásný romantický kus. Strašně mě to zasáhlo – jako by mi někdo shůry otevřel dveře a řekl – holka, běž. A přesně si pamatuju, jak jsem stála u toho klavíru a říkala si: „Tak, a já teďka začnu makat. Já vám ukážu, co ve mně je.“ Takže jsem odmaturovala se samými jedničkami a už v šestáku jsem měla angažmá v Janáčkově divadle. Od té doby se nebojím překážek, protože cítím, že mám nad sebou svého anděla.

Jak se potýkáte s rivalitou, která musí být v opeře obrovská?

Já si velmi vážím toho, že jsem sólistkou Státní opery Praha. To, že stojím na prknech, na kterých stáli umělci z celého světa, pro mě hrozně moc znamená. Je to pro mě závazek i inspirace. Kromě dokonalé techniky se učím komunikovat s publikem – bez kouzla osobnosti diváky neoslovíte. Víím, že umění se velmi těžko posuzuje, navíc často zafungují neobjektivní vlivy, osobní pohmatky, sympatie či antipatie. Proto se snažím každé představení odzpívat ne na sto, ale na tři sta procent a vydat ze sebe veškeré emoce, které k roli patří. Navíc my, Střelci, nikdy neprcháme z boje ani nevoláme o pomoc. Je také nutné, abych měla vedle sebe podobně smýšlející kolegy, protože když vám někdo „kokrhá do ucha“, ovlivní to i váš výkon. Naopak dobrý partner vás inspiruje k ještě lepšímu projevu.

Máte zkušenosti s koncertováním s hvězdami české pop-musik. Jak se vám s nimi pracuje?

S Karlem Gottem, Helenou Vondráčkovou, Marinou Vysokovskou a Lucií Bílou jsem se zúčastnila turné hvězd Evropa 60 let bez války. Zjistila jsem, že jsou to milí, otevření a profesionální lidé. S Karlem Gottem jsem nedávno účinkovala na koncertě pro Mladou frontu Dnes. Je to příjemné vědět, že vám

taková osobnost fandí. Teď děláme s Boom bandem projekt Lidi lidem 2005 a na prosinec připravuji dva koncerty na Žofíně. Na jednom vystoupím společně s Lucií Bílou a světovým barytonistou Leo Nuccim. Budu zpívat písně z muzikálů: Cats, West side story, Les Misérables. Jinak jsou ale na mém repertoáru hlavně árie z Carmen. Jsou ohromně působivé.

Když se na vás dívám, mám pocit, že Bizet napsal Carmen jen proto, aby ste v ní jednou mohla zpívat právě vy. Carmen zpíváte v Opeře v Košicích a od jara byste ji měla ztvárnit i v Troškově inscenaci v Praze.

Carmen je bezesporu jednou z nekrásnějších příležitostí pro mezzosopranistky. Před časem – když jsem měla pochybnosti, jestli mohu Carmen zpívat – mně moc pomohl režisér Otto Schenk: „Co blbneš, vždyť ty jsi Carmen,“ prohlásil. Na tuhle roli musíte mít sebevědomí. Když jsem v Praze nastoupila, dostala jsem v Carmen roli Mercedes. To bylo ze začátku utrpení – předváděla jsem tam nějaké medvědí tance... Asistentka režie ze mě byla zoufalá. Málem jsem shodila kolegyni do orchestřiště. Teď se na titulní roli tvrdě připravuji – mám lidi, kteří mi pomáhají s tancem, choreografií i francouzštinou. Nechci nic ponechat náhodě. Chci se s Carmen sžít, zazpívat ji ještě lépe než v Košicích. Chci v ní nalézt něco nového, něco ze sebe.

K operním divákům patří romantická představa spojená s honosnými dary a citeli. Nevymřeli?

Kdepak! Já mám obdivovatele a strašně moc si jich vážím. Je to úžasný pocit – vědět, že v hledišti sedí někdo, pro koho zpíváte. A dostávám od nich nádherné kytice! Dřív jsem takové dárky brala jako samozřejmost. Když jsem dostávala od mužů květiny, tak jsem je akorát poplácala po ramenou, „jo, Jardo, děkuju...“, a nic mi to neříkalo. Najednou to beru jako velké vyznamenání. To jsem zvědavá, co budu dělat ve čtyřiceti. To budu plakat nad každým tulipánem...!

Ženy ve znamení Střelce jsou velice nezávislé a tvrdí se o nich, že jsou

poněkud lhostejné k rodinným povinnostem. Možná je to proto, že tolik cestují. Zkoušky, představení, neustálé pendlování po koncertech v zahraničí... To není zrovna podhoubí pro klidný osobní život. Jaký je ten váš?

Rozhodně není nudný. Hrozně ráda chodím do společnosti a mám spoustu známých, kamarádů a přátel. Toužím po tom, mít rodinu, dítě, zázemí, ale to musí přijít ve správný čas. Chci být dobrá partnerka, dobrá manželka, dobrá máma. Jsem docela konzervativní a chtěla bych o dítě dobře pečovat a stejně tak i o partnera. Ráda pro někoho vařím, připravím mu hezký večer, věnuji se mu, předávám mu svoji pozitivní energii, pokud ji zrovna mám. Nechci chlapa, který si bude po nocích ohřívát párky.

Dá se vůbec žít s operní divou, která doma pořád zkouší?

Jsem sova – ráda pracuju v noci. Občas si vzpomenu na nějaký motiv a musím si ho přezpívat. A pak mi na dveřích visí dopis: „Nikdo není na vaše operní árie o půl třetí ráno zvědav.“

Co dělá váš partner?

Neřeknu, neřeknu... Je taky umělec, ale zároveň je to pragmatická bytost. Nebudu to dál rozebírat, aby mi ta láska neufoukla, rozumíte. To řekl krásně Shakespeare, že opravdová láska není vykřičená. Jsem extrovert, ale ty vážné věci, jako jsou vztahy a láska, ty si ráda nechávám jenom pro sebe. Já jsem ve vztazích velmi konzervativní. Jsem věrný člověk a vždycky existuje jenom ten jeden, pro kterého bych udělala všechno na světě.

O Střelcích se tvrdí, že jsou neposední. Neradi klidně sedí nebo stojí. Neustále jdou za nějakým cílem. Nik je nezastaví ani neznejší. Jaký je ten váš cíl?

Mým velkým cílem je zpívat krásné role mezzosopránového oboru, mít štěstí na pěvecké partnery a dobré dirigenty. Opravdu mým velkým snem je, aby mě opera provázela celým životem a abych mohla kus její nádhery rozdávat po celém světě.

